antifa community

ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ
ANTIFA COMMUNITY /// ΜΑΡΤΙΟΣ 2012 /// ΤΕΥΧΟΣ 5

>
ANTIFA πορεία ενάντια στο στρατό +την αύξηση της στρατιωτικής θητείας/θησείο 11-2-12

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί

κουβαλάνε σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε καμία πρόαθεση να το αλλάξουμε αυτό. [antifacommunity@yahoo.gr]

11 Φεβρουαρίου: antifa διαδήλωση ενάντια στο στρατό και στην αύξηση της θητείας.

Διαδηλώσαμε γιατί: η αύξηση αυτή δεν θα αφορά μόνο τρεις μήνες περισσότερης βαρβαρότητας και σαπίλας στις ζωές των νέων αρσενικών. Θα συνιστά επιπλέον μια γενική ανατίμηση της στρατιωτικής δολοφονικής μηχανής.

Διαδηλώσαμε μαζί: πιασμένοι σε αλυσίδες και παραταγμένοι σε σειρές, θέλοντας να δείξουμε τις προθέσεις και την ετοιμότητά μας απέναντι στο γεγονός ότι όσο η καπιταλιστική κρίση οξύνεται, η διαχείρισή της απ' τη μεριά των αφεντικών θα γίνεται όλο και βιαιότερη. Ότι όσο η ένταση και τα μέτωπα του ταξικού πολέμου θα αυξάνονται, ο στρατός θα εμφανίζεται όλο και περισσότερο συχνά στις πόλεις ακριβώς σαν η έσχατη και απόλυτη δύναμη τάξης και ασφάλειας.
Ο στρατός, παντού στο κόσμο, είναι ο πιο σοβαρός εγγυητής του ταξικού πολέμου που μαίνεται εις βάρος μας. Από την εξόντωση των μεταναστών εργατών μέχρι την καταστολή απεργιών και εξεγέρσεων, ο ρόλος του, μαζί μ' αυτόν της αστυνομίας, θα παραμένει επίκαιρος.

Θα διαδηλώσουμε ξανά όσες φορές χρειαστεί: Ο στρατός είναι μια από τις βασικότερες δομές μέσα από τις οποίες οι νέοι μαθαίνουν να πειθαρχούν άκριτα σε εντολές, μάθημα που στην ταξική κοινωνία που ζούμε είναι καίριας σημασίας για τα αφεντικά. Η σημασία του να μάθεις να σέβεσαι την ιεραρχία με κόστος την προσωπική σου αξιοπρέπεια. Η σημασία του να μάθεις ότι για να τη βγάζεις καθαρή πρέπει να συμμαχείς με τους ανώτερούς σου, να γλείφεις και να ρουφιανεύεις. Η σημασία του να μάθεις να βασανίζεις τους κατώτερους όταν παλιώσεις όπως σε βασάνισαν εσένα ως νέο κληρωτό. Και κατά μια διαβολική σύμπτωση, όλα αυτά τα μαθήματα που παίρνεις στο στρατό είναι τα βασικά ζητούμενα όταν πας, βγαίνοντας από εκεί να πιάσεις δουλειά...

Γι αυτό η εναντίωση στο στρατό και τη θητεία δεν είναι υπόθεση μόνο όσων πρόκειται να κληθούν να στρατευτούν. Είναι υπόθεση ζωής. Και υπόθεση όλων μας.

+ CASH FOR CHAOS +

Πέρυσι πρωτοειπώθηκε το σχέδιο για τα 12,5 χλμ. φράχτη στα σύνορα του έβρου ως τρόπος απώθησης μεταναστών που θέλουν να διασχίσουν τα σύνορα. Φέτος, στις αρχές Φεβρουαρίου, εγκαινιάστηκε το νέο δίκτυο θερμικών καμερών που θα συμπληρώνει, λέει, τη δουλειά του περίφημου αυτού φράχτη. Κι αν κανείς αναρωτιέται αν, αυτή την περίοδο, το ελληνικό κράτος έχει λεφτά για να αγοράζει συστήματα τελευταίας τεχνολογίας τέτοιου είδους, η απάντηση είναι εύκολη. Φυσικά και έχει!

Εν μέσω κρίσης, ο μόνος τομέας που τα κράτη είναι πρόθυμα να επενδύσουν είναι οι στρατοί και οι αστυνομίες τους. Γιατί όσο αυτή η κρίση οξύνεται, η διαχείρισή της απ' τα αφεντικά θα γίνεται όλο και βιαιότερη.

Και η ενίσχυση του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος, από μεριά τους, είναι ζωτικής σημασίας στον πόλεμο που μαίνεται εις βάρος μας.

Και το ελληνικό κράτος στα σύνορα του έβρου (και όχι μόνο) κάνει πόλεμο. Εκεί στήνεται το δεύτερο μέτωπο του πολέμου που τα δυτικά κράτη κάνουν στις χώρες της νοτιοανατολικής ασίας και της αφρικής. Τα ναρκοπέδια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι βουλιαγμένες βάρκες και οι σωροί μεταναστών που ξεβράζονται στις ακτές μαρτυρούν πως η «δουλειά» γίνεται. Και η «δουλειά» δεν είναι άλλη απ' την εξόντωση των μεταναστών εργατών που αναγκάζονται να φύγουν απ' τις εμπόλεμες περιοχές. Και αυτή η «δουλειά» γίνεται εδώ και χρόνια και θα συνεχίσει να γίνεται με την ίδια βαρβαρότητα. Είτε με, είτε χωρίς το φράχτη και τα υπερτεχνολογικά καλούδια του.

Έτσι κι αλλιώς, πρακτικά, είναι λίγα τα πράγματα που μπορεί να προσφέρουν 12,5 χιλιόμετρα φράχτη. Δεν είναι ακριβώς οχύρωση των συνόρων, όπως θέλουν να λένε. Τα χερσαία σύνορα του ελληνικού κράτους στον έβρο είναι πολλαπλάσια. Αλλά το σίγουρο είναι ότι ο φράχτης κάνει δουλειά σε επίπεδο συμβολισμών. Ορθώνεται σαν ένα σύμβολο που συμπυκνώνει όλη τη βαρβαρότητα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους.

Ένας φράχτης για να θυμίζει σε όλους μας πως εκεί υπάρχει ένα μέτωπο. Να στοχοποιεί σαν εχθρούς τους μετανάστες εργάτες και να μεταφέρει τον πόλεμο εναντίον τους και μέσα στις πόλεις. Να κάνει ξεκάθαρο πως οι μαζικές δολοφονίες και η εξόντωση των ασιατών και αφρικανών προλετάριων είναι, και επίσημα, επιλογή του ελληνικού κράτους. Μια στρατηγική επιλογή στα πλαίσια του ταξικού πολέμου που, απ' τη μεριά των αφεντικών, συνεχώς οξύνεται. Και αν δε σταθούμε σε αυτόν τον πόλεμο συλλογικά σαν προλετάριοι, σύντομα όλη αυτή η βαρβαρότητα θα στραφεί εναντίον όλων μας.

ΜΑΘΗΤΕΣ & ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΜΕ ΑΓΡΙΕΣ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ (ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ) ΣΥΣΤΗΜΑ

...κουβέντες από το τελευταίο θρανίο...

εκδήλωση με την αυτόνομη συλλογικότητα μαθητριών/των «ανυπάκουοι μαθητές»

Σάββατο 18/2, 18:00

στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου

(Καρυάτιδος 166, πλ. Δέγλερη)

πρωτοβουλία από τ...

-αλληλεγγύη

τα αφεντικά περιμ...

Εμείς που δεν περιμένουμε ούτε τα κομματόσκυλα ούτε ... αυτόοργανώνουμε τις δράσεις μας μέσα και έξω απ' τα σχολεία ενάντια στο εκπαιδευτικό σύστημα και κάθε καταπιεστικό μηχανισμό.

Καμία συμμαχία με εξουσιαστικές φάρες καθηγητών που έχουν και το θράσος να καταστέλλουν αντί να συμπαραστέκονται στους μαθητές και να προτάσσουν μονάχα τα μισθολογικά τους αιτήματα (δίκαια αν αυτά δεν γίνονταν αυτοσκοπός).

Για να μην κλείσουν τα σχολεία οι εξουσιαστές ας τα κλείσουμε μια και καλή εμείς!

ΠΟΡΕΙΑ

το Σάββατο 2 απρίλη στις 12.30 απ' το παράρτημα

αυτόνομη συλλογικότητα μαθητριών/των "Ανυπά...

Αυτόνομος πυρήνας "ανυπάκουων μαθητών" γυμνάσιο -λύ...

Αυτόνομη παρέμβαση 3ου ...

Αυτόνομη Συλλογικότητα 13ου ...

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΦΛΕΒΑΡΗ ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΛΟΥΦΑ-ΚΟΠΑΝΑ-ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ

ΔΕ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ, ΑΜΕΣΑ, ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΑ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ.
ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ... ΜΑΘΗΤΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΥ!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ 10.30 ΠΛ. ΟΛΓΑΣ

...ΝΟΜΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ...ΜΑΘΗΤΩΝ/ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΝΟ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΟΥΣ ΜΑΣ ΟΡΟΥΣ
ΥΠΑΚΟΥΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

ΑΝΥΠΑΚΟΥΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

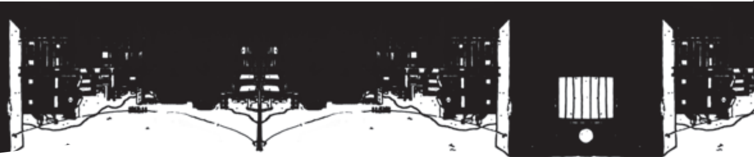
Στο σχολείο πηγαίνεις γιατί «πρέπει», γιατί «έτσι θα είσαι μαζεμένη/ος, δε θα γυρνάς έξω», «θα γίνεις άνθρωπος» όπως λένε και οι γονείς. Εσένα όμως σου γυρνάνε τα έντερα με τα όσα έχεις ζήσει και ζεις κάθε μέρα στις σχολικές τάξεις και νιώθεις στο πετσί σου τη σαπίλα που είσαι αναγκασμένη/ος να διαβάζεις αλλά και να ακούς. Ακόμα και εκείνοι οι γονείς παραδέχονται οτι δε μαθαίνεις τίποτα εκεί, θα προσπαθήσουν στο τέλος, με κάθε τρόπο να σου μεταφέρουν τη ψευδαίσθηση ότι αν ξεσκιστείς περισσότερο μπορεί και να τη βγάλεις λίγο καλύτερα απο τους άλλους όταν τελειώσεις το σχολείο. Σε έχουν «έγκλειστο» για δώδεκα χρόνια να μαθαίνεις παπαριές, σε κάνουν και άλογο στα φροντιστήρια και στο εξωσχολικό διάβασμα. Σου λένε να κοιτάς πώς θα ξεπεράσεις τους άλλους και θα τους πατήσεις κάτω, «γιατί τα πράγματα έχουν δυσκολέψει πολύ». Στην ουσία δε σου επιτρέπεται να φρικάρεις, να σκέφτεσαι, να δράς. Το περισσότερο που σου επιτρέπουν να κάνεις, είναι να θυμώσεις και να νιώσεις αδικία για κάποια «νέα μεταρρύθμιση» του εκπαιδευτικού συστήματος που σε «πιάνει» και μετά να συνεχίσεις σαν το μοναχικό καβαλάρη να κυνηγάς βαθμούς και να καταπίνεις κάθε μέρα τις χίλιες δυο ελεεινές γνώσεις και συμπεριφορές στο σχολείο.

Θέλουν να μας πείσουν οτι ο ατομισμός, ό,τι δηλαδή μαθαίνουμε τόσα χρόνια μέσα στα σχολεία με το κυνήγι των βαθμών, είναι ο μόνος δρόμος. Κι όμως μέσα απο τα σχολικά κελιά μαθαίνουμε, παρά τη θέληση τους, τη σημασία του να μη δρούμε ατομικά αλλά μαζι με άλλους... Οι ομαδικές κοπάνες, οι συνεννοήσεις στα τεστ, οι τράμπες, το να μοιράζόμαστε την ευθύνη και το τσαμπουκά στις ομαδικές αποβολές. Το να παίζουμε, να ερωτευόμαστε να καταστρώνουμε φάρσες με αυτούς και αυτές που οι καθηγητάδες τους έχουν κατατάξει στη κατηγορία «κακός», είναι πράγματα που δεν τα λέει κανένα σχολικό σκατοβιβλίο. Είναι παραδείγματα συλλογικής δράσης και αυτό μπορεί να είναι μια καλή βάση για να νιώσουμε αρκετά δυνατοί να κάνουμε πολύ περισσότερα πράγματα. Έτσι δυνατοί ένιωσαν οι Ανυπάκουοι Μαθητές από την Πάτρα που διάλεξαν να εμπιστευτούν ο ένας τον άλλο και να μιλήσουν συλλόγικά για αυτά που οι ίδιες και οι ίδιοι βιώνουν μέσα στις σχολικές τάξεις. Αναγνωρίζουν οτι ο ρατσισμός και οι διακρίσεις που επιδιώκει να διδάξει το σχολείο θα έχουν ζοφερές συνέπειες για τη υπόλοιπη ζωή τους. Όταν μαθαίνουμε να χωρίζουμε τους ανθρώπους με βάση την καταγωγή και το χρώμα και να βλέπουμε εχθρούς παντού φτιάχνουμε ένα μέλλον όπου μόνοι μας πια δε θα μπορούμε να βρούμε συμμαχο για τίποτα. Ενάντια σε αυτή τη προοπτική οι Ανυπάκουοι Μαθητές οργανώνουν πορείες, και βγάζουν το δικό τους λόγο μέσα απο προκυρήξεις και αφίσες. Βρίσκονται στο δρόμο, στα σχολεία και οργανώνουν δράσεις με άλλους μαθητές Δεν θέλουν να μιλούν μόνο για το κάθε «μέτρο» που κατα καιρούς μπαίνει αλλά για το θεσμό του σχολείου και τους μύριους καταναγκασμούς και διακρίσεις που είναι σχεδιασμένο να αναπαράγει. Παίρνουν μια επιθετική, πολεμική στάση εναντίων του, επιδιώκοντας να διαλύσουν τις σχέσεις που το συντηρούν.

Οι Ανυπάκουοι Μαθητές γνωρίζουν ότι ο αγώνας αυτός δεν είναι εύκολος. Όμως έχουν τα κότσια να το βάλουν μπροστά.

anipakouoima8htes.wordpress.com

«[…]Από σήμερα, ο κατώτατος μισθός πέφτει στα 489,38 ευρώ,
ενώ για τους νέους κάτω των 25 η αμοιβή καθορίζεται στα 440,44 ευρώ.»

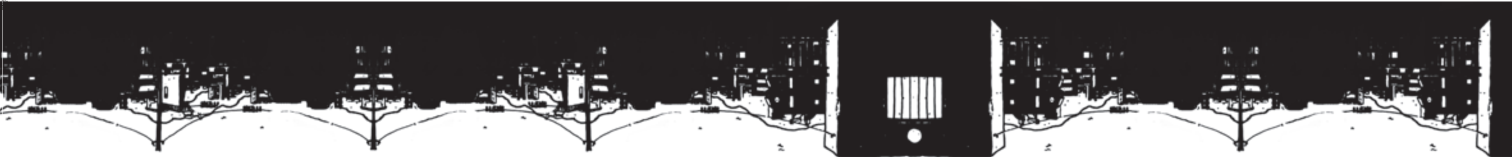
>>>Σε μια κοινωνία στο δημόσιο λόγο της οποίας θα μπορούσε κάποιος ν' αναζητήσει σημάδια στοιχειώδους κοινής λογικής, οι δυο παραπάνω σειρές από μόνες τους θα έπρεπε να είναι αρκετές. Αρκετές για να στείλουν όσους ανεμίζουν ελληνικές σημαίες βροντοφωνάζοντας παπαριές περί εθνικής ενότητας, εκεί που τους αξίζει: στο διάολο.

Αλλά όχι εδώ. Εδώ, ακόμα, ο παραλογισμός και η ξεφτίλα ζουν λαμπρές μέρες δόξας.

Για όσους επιμένουν ν' αρνούνται να το καταλάβουν να το θυμίσουμε: Δεν είμαστε όλοι το ίδιο μέσα στην κρίση. Δεν ήμασταν το ίδιο ούτε πριν σκάσει η φούσκα του «ελληνικού ονείρου», ούτε ακόμα περισσότερο τώρα.

Ο αρχηγός του Σύριζα σε μια πρόσφατη δακρύβρεχτη πομπώδη του δήλωση κατηγόρησε τα μέλη της κυβέρνησης ότι «δεν είναι έλληνες» (*γιατί είναι προδότες, υπάλληλοι της Τρόικας, πατριδοκάπηλοι, μπλαμπλαμπλαμπλα*).

Και έλεγε (*ω, τι έκπληξη!*) μαλακίες.

Γιατί τα μέλη της κυβέρνησης ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως τα αφεντικά που προχωρούν σε μαζικές απολύσεις, μειώσεις μισθών και συγκινητικές προτροπές για θυσίες για να σώσουν όλοι μαζί τα διαφεύγοντα κέρδη τα δικά τους ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως όλοι αυτοί που έχουν ρημάξει χρόνια τώρα το δημόσιο σύστημα υγείας με περικοπές και μίζες και κατηγορούν τώρα για την αθλιότητα του τους μετανάστες (!) ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως οι ιδιοκτήτες διαμερισμάτων που «κι αυτοί δε βγαίνουν ρε παιδιά» κι έχουν έτοιμη την έξωση στην περίπτωση καθυστέρησης καταβολής του νοικιού ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως οι ελεγκτές στα λεωφορεία, που μέσα στη δυσκολότερη οικονομική συνθήκη των τελευταίων δεκαετιών, επιλέγουν να επιβιώνουν κυνηγώντας αυτούς που δεν έχουν ακυρώσει το γαμημένο εισιτήριο και την αυξημένη τιμή του ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως όλοι αυτοί οι ξεφτιλισμένοι που κράζουν τους μετανάστες μικροπωλητές και το δικαίωμα τους στην οικονομική επιβίωση επειδή «πληγώνει την εθνική οικονομία» ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως οι φασίστες, αυτές οι γλοιώδεις παρωδίες του Λεωνίδα, που ιστορικά υπήρξαν πάντοτε και παντού απεργοσπάστες και πληρωμένοι λακέδες των αφεντικών και του κράτους (αλλά τώρα φορούν κι αυτοί την μάσκα του «αγανακτισμένου») ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ. Όπως οι μπάτσοι, το μοναδικό γαμημένο επάγγελμα που δεν έχει χτυπήσει η κρίση σ' αυτή τη χώρα, που στέκονται εκεί με τα ελληνικά δακρυγόνα και τα γκλοπ τους ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.

Εμείς δεν είμαστε έλληνες.
Κι είμαστε περήφανοι γι' αυτό. Γιατί κρατούσαμε πάντα τις ροχάλες μας όχι για μακρινούς εχθρούς που δε θα συναντήσουμε ποτέ, αλλά για αυτούς που καταστρέφουν τη ζωή μας καθημερινά, εδώ, μέσα σ' αυτή την ταξική κοινωνία. Γιατί μεγαλώσαμε σ' αυτό τον κωλότοπο, μισώντας τα αφεντικά μας και το κράτος τους και υπερασπιστήκαμε κάθε ενέργεια και πρωτοβουλία που τους επιτίθεται, δίνοντας χώρο στην οργή και την ζωή μας. Γιατί είμαστε ένα με τους μετανάστες, είμαστε εργάτες και άνεργοι όπως κι αυτοί. Γιατί αν υπάρχει κάτι που να σε ξεχωρίζει σ' αυτόν τον κόσμο και σ' αυτή την εποχή δεν είναι τι γράφει η γαμωταυτότητά σου. Είναι το πώς στέκεσαι, ποιους επιλέγεις να έχεις απέναντί σου και ποιους δίπλα σου. Κι είναι κάτι που θέλει προσπάθεια για την οικοδόμηση σχέσεων, θέλει πείσμα, θέλει χρόνο και θέλει αξιοπρέπεια. Ούτε κλάψες, ούτε γκρίνιες, ούτε καφενειακές μπούρδες για τους «*καταραμένους τους γερμανούς που βάλανε στο μάτι την ελλαδίτσα μας*».

Ξανά και ξανά και ξανά,

ο πόλεμος τους είναι παντού-

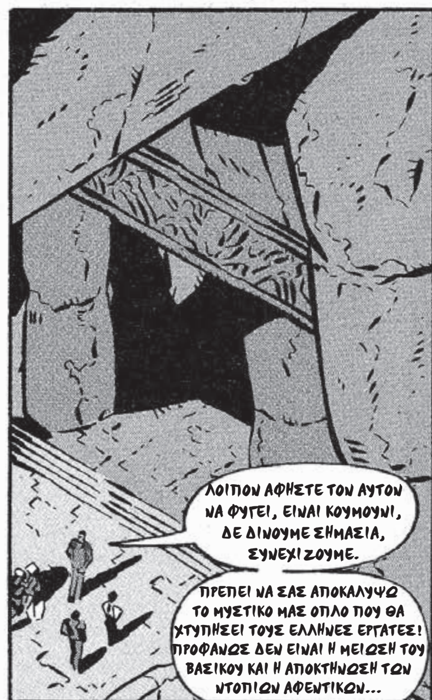
Ο εχθρός μας είναι εδώ.

*όνειρα σε γαλανόλευκο φόντο

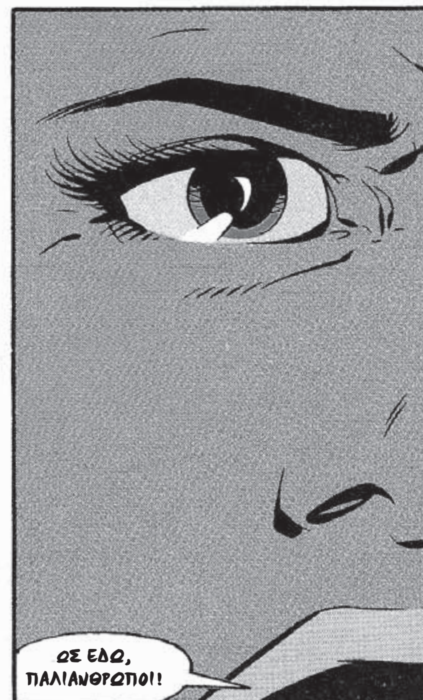

Ω, ΘΕΟΙ! ΑΦΥΠΝΙΣΤΗΚΕ Η ΚΑΛΛΙΓΡΑΜΜΗ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ ΤΗΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ! ΕΙΝΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΣΑ, ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ PLAYBOY ΚΑΙ, ΤΟ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟ,
ΔΕΝ ΑΓΟΡΑΣΕ ΠΟΤΕ ΤΣΑΝΤΑ Louis Vuitton ΑΠΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕ ΘΑ ΠΡΟΔΙΔΕ ΠΟΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

ΖΕΙ, ΟΠΩΣ ΚΙ Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ, ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΑΜΟΝΗ... ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΣΙΓΟΣΒΗΝΕΙ ΑΛΛΑ...

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΡΘΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΣΘΕΝΟΣ, ΕΛΛΗΝ ΠΑΠΠΟΥ ΠΡΟΣ ΠΑΠΠΟΥ, ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΦΑΛΑΚΡΟΣ, ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΙ ΑΥΤΗΝ. ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΥΡΚΑΓΙΑ...

...ΝΑΙ, ΕΝΝΟΩ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΥ ΚΑΤΣΕΙ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΛΕΩ ΠΟΙΗΤΙΚΑ. ΑΛΛΑ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΤΟΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ...

ΓΕΛΙΕΣΤΕ, ΚΟΥΤΟΙ... ΤΟ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ. Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΘΑ ΦΑΕΙ ΤΟ ΣΟΥΦΛΕ ΠΟΥ ΤΟΥ ΦΤΙΑΞΕ Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΡΘΕΙ... ΕΡΧΕΤΑΙ!!!

ΞΥΠΝΑΑ!
ΞΥΠΝΑ ΒΡΕ ΜΑΛΑΚΑ!!
ΕΛΑ ΡΕ ΜΑΝΑ, ΣΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΑΝΤΑ...

Στις 21/1 το ANTIFA LAB, προέβαλε το ντοκυμαντερ «κορίτσια της βροχής» της Αλίντας Δημητρίου. Πρόκειται για τις μαρτυρίες 50 γυναικών που φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν λόγω των πολιτικών τους αγώνων ενάντια στη δικτακτορία.

Το ντοκυμαντέρ «Κορίτσια της βροχής» της Αλίντας Δημητρίου μοιάζει να εξαιρεί τον εαυτό του από τις εικονικές αφηγησεις αγώνων όπως τις έχουμε συνηθίσει. Δεν χωράει στους τρόπους της τηλεόρασης. Δεν βοηθάει να μετατραπούν οι πράξεις των 50 αυτών γυναικών σε «εθνικά κεκτημένα» και σχολικές γιορτές. Του λείπουν τα αστραφτερά και στυλιζαρισμένα πλάνα Του λείπουν οι κουστουμαρισμένοι δημοσιογράφοι, του λείπουν τσιτάτα. Χτυπάει στο εκπαιδευμένο στα θεαματικά κλισέ μάτι σαν λάθος, και μοιάζει ασύμβατο με τις αντιλήψεις για το τι τύποι και τύπισσες ήταν τέλοσπάντων αυτοί που συμμετείχαν στα κινήματα. Γεμίζει όμως όλα τα κένα που επέλεξε να αφήσει με πραγματικότητα και γυναικείες φωνές. Δίνει το λόγο σε γυναίκες που συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια στη χούντα, πράγμα που λείπει από τις παραστάσεις μας.

Τις μαρτυρίες τις τοποθετεί εκεί που ανήκουν, μες στα σπίτια τους, στην καθημερινότητα τους, σαν κομμάτι των ζωών τους, και δίνει στις ιστορίες, στην ιστορία, σάρκα και οστά. Είναι άλλο ένα χτυπητό κομμάτι της εξαίρεσης, που σε κάνει να χαμογελάς: Σε κάποια σπίτια υπάρχει και τέτοιο παρελθόν. Επιβιώνουν φιλίες που χτίστηκαν πάνω σε συζητήσεις με συνθηματικά χτυπήματα σε τοίχους κελιών, ακούγονται οι ίδιες φωνές που γέμισαν κάποτε τις φυλακές της Γυάρου.

Ο τίτλος «κορίτσια της βροχής» επίσης χτυπάει σα λάθος. Αν και βροχή υπάρχει, οι μαρτυρίες αυτές δεν ακούγονται απο κορίτσια, αλλά από τους «μεγάλους» εαυτούς τους. Είναι έτσι εύκολο να ξεχάσεις κατά τη διάρκεια του, πως αφορούσε ως επί το πλείστον γυναίκες που φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν σε μικρές ηλικίες. Αν και η νεολαία παρουσιάζεται χρόνια σαν το κατεξοχήν επαναστατικό υποκείμενο, «γιατί έτσι», η κοινωνική συνθήκη και το θέαμα στις δυτικές κοινωνίες συνεχίζουν να θέλουν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους σαν απροετοίμασταν για ότιδήποτε μπορεί να χρειάζεται αντοχές και κότσια. Τα κορίτσια παραμένουν «ατσαλάκωτα» στην εικόνα τους και τα σώματα τους προτείνεται να είναι όλο και περισσότερο φυγόπονα. Οι μαρτυρίες αυτές κουβαλούν λοιπόν, άλλο ένα παράδοξο. Τα κορίτσια της βροχής μπόρεσαν να αντιληφθούν καθήκοντα και ηθική για τους εαυτούς τους σε μία ηλικία που σήμερα απέχει πολύ από τον κόπο. Τα «κοριτσίστικα» σώματα τους, λύγισαν και δεν έσπασαν γιατί σηκώνανε το βάρος των επιλογών τους. Και λένε και ξαναλένε, σ' όλο το ντοκυμαντέρ πως το βάρος αυτό δεν ήταν μόνο δικό τους. Και πως, το να μη σπάσεις δεν αφορά ποτέ μόνο εσένα. Δεν είναι κάτι που μπορείς απλά να φανταστείς ότι διαθέτεις, δεν είναι υπερηρωϊκή ιδιότητα. Η ικανότητα "να κρατάς" είναι συλλογική. Αποκτιέται και κρατιέται μόνο σε σχέση με τους "άλλους", είτε βρίσκονται έξω είτε μέσα στις φυλακές της χούντας. Για αυτό και το βάρος που σηκώνανε στις πλάτες τους ήταν τελικά το βάρος όλων εκείνων που οι ζωές τους μπαίνανε στο στόχαστρο της χούντας.

Η υπενθύμιση ότι τέτοιες επιλογές υπήρξανε και αφορούν εντελώς πραγματικούς ανθρώπους, είναι αυτό που κάνει τα «κορίτσια της βροχής» εξαίρεση στο πως μπορείς να αφηγηθείς την κινηματική ιστορία.

Μουσική
είναι ο ρυθμός που
σιγοτραγουδάμε όταν περπατάμε, όταν
δουλεύουμε, όταν κάνουμε μάθημα, όταν έχουμε νεύρα
κι όταν χαλαρώνουμε, όταν ερωτευόμαστε κι όταν χωρίζουμε,
όταν νοιώθουμε καλά, όταν νοιώθουμε σκατά. Είναι οι στίχοι που
μας ανατριχιάζουν, που μας πωρώνουν, που μας κάνουν να σκεφτόμαστε,
να γελάμε, να συγκινούμαστε, ακόμα και να παίρνουμε αποφάσεις

Όπως και να ΄χει, η μουσική είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μας. Και ανήκει, πέρα ως πέρα, σ΄ εμάς, τους από κάτω αυτού του κόσμου. Από εμάς γεννιέται, ακούγεται, τραγουδιέται, μεταδίδεται από στόμα σε στόμα. Και πάντα θα συνεχίζει να παράγεται από εμάς. Όσο έχουμε πράγματα που θέλουμε να ακουστούν, αρνήσεις να φωναχτούν, νοήματα να αναπαραχθούν, συναισθήματα να εκφραστούν. Όσο, δηλαδή, νοιώθουμε ακόμα ζωντανοί.

Και για να παίξουμε ή να ακούσουμε τη μουσική μας, δεν έχουμε ανάγκη από τα μαγαζιά και τις πόρτες τους, τα αφεντικά και τους μπράβους τους. Δεν έχουμε ανάγκη από εταιρείες, χορηγούς, διαφημίσεις. Μπορούμε να οργανώνουμε τα δικά μας live σε δρόμους, σε πλατείες, σε δημόσιους χώρους και όπου αλλού γουστάρουμε. Και κόντρα στους καιρούς, να γεμίζουμε αυτούς τους χώρους με τη μουσική και την κουλτούρα μας, με το δικό μας πάθος για δημιουργία και έκφραση. Μπορούμε να διασκεδάζουμε με τους δικούς μας όρους και να περνάμε καλά, κόντρα στην επιβλητική μιζέρια της εποχής μας. Να φτιάχνουμε σχέσεις εμπιστοσύνης, σχέσεις πραγματικές και ειλικρινείς, κόντρα στη διάχυτη μοναξιά και τη σαπίλα του facebook. Να στήνουμε τις δικές μας γιορτές και να δημιουργούμε, σ΄ αυτήν την πόλη, τους δικούς μας χρόνους και τους δικούς μας τόπους.

Και σ΄ αυτούς τους χρόνους και τόπους δε χωράνε ρατσιστικές και σεξιστικές συμπεριφορές, δε χωράνε νταηλίκια και νταβατζιλίκια, θρασύδειλοι και σκατόψυχοι. Δε χωράνε μπάτσοι και ρουφιάνοι. Δε χωράνε μπράβοι και μαφιόζοι. Δε χωράνε φασίστες. Με λίγα λόγια, δε χωράνε όλα αυτά και όλοι αυτοί που σπέρνουν όλη τη γαμημένη σαπίλα του κόσμου που ζούμε. Και κόντρα σ΄ αυτόν τον κόσμο, εμείς θα στεκόμαστε όρθιοι με την αξιοπρέπειά μας και την ταξική μας συνείδηση. Με τη δράση μας και την όρεξη μας για ζωή. Με τη δημιουργικότητα και την έκφρασή μας. Με την κουλτούρα και τη μουσική μας...

antifa LIVE

NOTES FROM THE GROUND UNDAH ★

*Ο "Ήρωας" είναι ράπερ από Καβάλα - Θεσσαλονίκη. Έχει κυκλοφορήσει 4 cd χωρίς εταιρεία, με τη βοήθεια φίλων και συντρόφων του, απεχθάνεται τους φασίστες και συμμετέχει στο 1ο antifa LIVE, στο ξύλινο στέκι της καλών τεχνών (πειραιώς 256) στις 3/3/12, μαζί με kill the cat, indico, παράξενο και κίμωνα.

Αυτά για αρχή...

«[...] Μην μου μιλάς, το κινητό μου είναι πομπός μέσα σε μέγαρα και ξέρουνε τι κάνω/Την φωνή μου χάνω μεσ' στα παράσιτα κι αντίλαλο απ' τα λόγια μου πίσω στ' ακουστικό μου λαμβάνω/Χρεωμένος μεσ' στο λούκι τυχάνω, έξω απ' το πλάνο που φτιάχτηκε βάσει των συμφερόντων από πάνω/Δεν σε πιάνω ρε! Αφού δεν σ' έπιασα ποτέ να λες "φτάνει μέχρι εδώ, είναι καιρός να ανασάνω". Αν νιώθεις ασφαλής με την ασφάλεια ανθρωπάκο χαμογέλα και περίμενε απλά τον θάνατό σου/ Έτσι σε θέλουνε! Ο κάθε στόχος και σκοπός σου να ταυτίζεται με το να καβατζώνεται ο εαυτός σου/ Το δεύτερο πρόσωπό σου να προβάλλεις σε κάθε καλημέρα που θα πεις στον διπλανό σου, συγκεντρώσου/Έρχονται μέρες που θ' ανέβει ο πυρετός σου πιο ψηλά απ' όσο το επιτόκιο στο δάνειό σου. Προσγειώσου!»

"Σινιάλο" - ΗΡΩΑΣ

